ஸ்ரீ :

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம :

ஸ்ரீமத் வரவர முநயே நம :

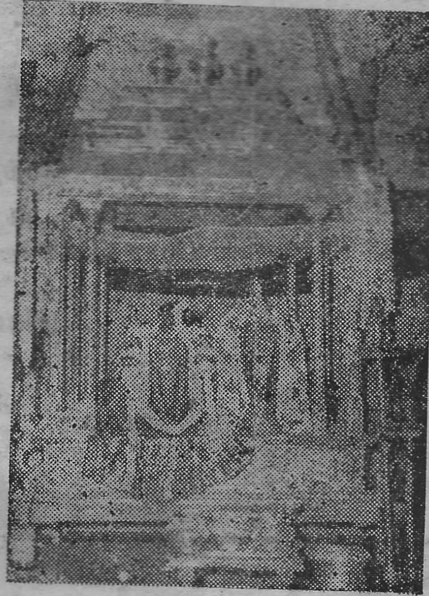
ஸ்ரீவானாசல மஹாமுனயே நம :

ஸ்ரீமத் பரம ஹம்ஸேத்யாதி

ஒன்னன வானமாமலை ராமனுஜ ஜீயர் ஸ்வாமிகள் அருளிச் செய்த

திருப்பாவை ஸ்வாபதேசம்

ஸ்ரீவரமங்கா உபய வேதாந்த அறக்கட்டளை

3, கிழக்குக் குளக்கரை தெரு,

திருவல்லிக்கேணி, சென்னை - 600 005.

ஸமர்ப்பணம்

ஸ்ரீவரமங்கை நாச்சியார் பக்த சபாவின் மற்றொரு அங்கமான ஸ்ரீ வரமங்கா உபய வேதாந்த அறக்கட்டளையின் முதல் வெளியீடாக வேதமனைத்துக்கும் வித்தான திருப்பாவை 'ஸ்வாபதேசம்' வெளியிடுவது பொருத்தமாக அமையும் என எண்ணுகிறேன். ஸ்ரீமத் பரம ஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீ வானமாமலை இராமானுஜ ஜீயர் ஸ்வாமிகளின் ஸ்வாபதேசமாக அமைந்துள்ளது, மேலும் ஒளிவிடுவதாயும் உள்ளது. இப்பேர்ப்பட்ட கைங்கர்யங்கள் தொடர்ந்து ப்ராப்தி பெற்றிட ஆஸ்திக அன்பர்கள் அனைவரும் ஆதரவு தர வேணுமாய் பிரார்த்திக்கிறேன்.

ஸ்ரீமான் உம்மிடி நந்தகோபால்
தலைவர்
ஸ்ரீ வரமங்கா உபயவேதாந்த
அறக்கட்டளை

New Bharathi Vijayam Printers, Triplicane, Madras-5.

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசார்யரான வாநமாமலை ஜீயர் அருளிச்செய்த

திருப்பாவை ஸ்வாபதேசம்

—— x ——

திருப்பாவை முதலிட்டு அஞ்சு பாட்டாலும் ப்ரபந்த நிஷ்டாக்ரயங்களையும், ப்ரபத்திவாசகமான திருநாமவைபவத்தையும் பேசுகிறது. மேல் பத்துப்பாட்டாலும் ப்ரபத்ய்வனுடைய திருநாமஸங்கீர்த்தனமே ப்ரபந்தனுக்குக் காலக்ஷேபமாகையாலே, அந்த ஸங்கீர்த்தனத்துக்கு அதிகாரிகளானவர்களை எழுப்பிக் கூட்டிக்கொள்ளும்படி சொல்லுகிறது.

அது எங்ஙனே யென்னில்:-இதில் முதற்பாட்டாலே, பரிசுத்தராய் வ்ருத்யா யாப்ஸத்தை யுடையவர்களுடைய சப்த ப்ரமாணத்தை முன்னிட்டு, ஸத்வகுணநிஷ்டரை ஸாத்விக ஸமாசார நிதர்சநபூர்வக பகவந்நாம ஸங்கீர்த்தனத்திலே ஸமாஹிதராக்கும்படி சொல்லுகிறது. இரண்டாம் பாட்டில்:-பகவதபிமதக்ரியா கலாபங்களாலே பகவத்போக்ய மான வஸ்துவை விவேகித்து தரிப்பார்படியைக் காட்டி, ஸத்வப்ரதானரை விரோதி நிரஸன ஸமர்த்தனுடைய திருநாம ஸங்கீர்த்தனத்திலே ஸமாஹிதராக்கும்படி சொல்லு கிறது. மூன்றாம் பாட்டில்:-ஸங்கீர்த்தனத்துக்கடுத்த ஸத்வோத்தர காலத்தை முன்னிட்டு ஸத்துக்களாலே குதூஹலிக்கப்படும் விஷயரானவர்களை, ஸகல விரோதி நிவாரகனுடைய ஸங்கீர்த்தனத்திலே ஸங்கதராக்கி ஸமாஹிதராக்கும்படி சொல்லுகிறது. நாலாம் பாட்டில்:-ஜ்ஞாநதீபப்ரகாசராய் அந்தாலே உத்துங்கமான பதத்திலே இருக்கும்படியான ஸம்பந்தமுடையவர்களையும் அவனுடைய ஸர்வநாம ஸங்கீர்த்தனத்திலே ஸங்கதரானபடி ஸம்விதானம் பண்ணும்படி சொல்லுகிறது. அஞ்சாம் பாட்டில்: பகவத்குணவித்தர்ன யாகரம் கேட்கையிலே அபேக்ஷிக்கும்படி சொல்லுகிறது.

ஆறாம் பாட்டில்: அபிஜாதமும் ஆஹ்வாதகரமுமான திருநாம ஸங்கீர்த்தத்தினலே அந்வயிப்பிக்கும்படி சொல்லுகிறது. ஏழாம் பாட்டில்:-பகவத்ப்ரத்யாஸந்நரோடு ஆஸத்தியுடையாரையும் மநோபிராமமான நாமஸங்கீர்த்தனத்திலே ஸமர்த்தராய் ததுக்கி பரராக்கும்படி சொல்லுகிறது. எட்டாம் பாட்டில்:-பகவத்குண ஜ்ஞாநநிஷ்டரையும் இதிஹாஸோக்தமான குணநாம ஸங்கீர்த்தனத்திலே ப்ரவணராக்கும்படி சொல்லுகிறது. ஒன்பதாம் பாட்டில்:-ஸௌகந்த்யஸாரஸ்ய யுக்தர்விகாஸத்தையும். ஸத்வோத்ரிக்தர் ஸமாராதன ஸம்விதான தத்பரரகிறபடியையும் காட்டி, பரிபூர்ணஜ்ஞானரையும் புண்டரீகாக்ஷநாம ஸங்கீர்த்தன தத்பரராக்கிச் சேர்த்துக் கொள்ளும்படி சொல்லுகிறது, பத்தாம் பாட்டில்:-வாக்பணிதியுடையராயும். ஸமஸ்தப்ரதிபந்தக நிவர்த்தகமான ஸர்வேச் வரநாம ஸங்கீர்த்தனத்திலே ஸஹகாரிகளாக்கிக் கொண்டபடியைச் சொல்லுகிறது.

ஏவம்வித ஸங்கீர்த்தனத்தாலே அவனுக்கு அறுதியாகையும், அவனையும் எழுப்பி ஸ்வாபேக்ஷிதங்களை விண்ணப்பம் செய்து அடிமை செய்யும்படியையும், அவன் அடிமை கொள்ளும்படியையும், அவனுக்கறிவித்துத் தலைக்கட்டுகிறது மற்றெல்லாம்.

திருப்பாவை அடியிட்டஞ்சு பாட்டாலும் - ப்ரபந்த நிஷ்டாக்ரமமும், ப்ரபத்தவ்யன் அதிஸுலபனும்படிக்கடியான அவனுடைய அவதாரத்தின் அடிப்பாடும் சொல்லுகிறது. மேலிட்டுப் பத்துப்பாட்டும் ப்ரபத்திக்கும் பூர்வபாவியான வாக்ய குருபரம்பரையினுடைய க்ரமம் சொல்லி, பகவத் விஷயத்தில் உத்யுக்தரானவர்களோடு போர அவகாஹித்தாரோடு வாசியற, உத்தேச்யரென்னுமிடம் சொல்லுகிறது.

அது எங்ஙனே என்னில் 'பிள்ளாய் எழுந்திராய்' என்கையாலே பகவத் விஷயத்திலே அபிநவமாக மூட்டும் ''அஸ்மத்குருப்யோநம'' என்னும்படி சொல்லுகிறது. அநந்தரம் ''நாயகப் பெண்பிள்ளையாய்''[1] என் கையாலே ஸ்வாசார்யனுக்கும் கௌரவ்யனுகையாலே. ''அஸ்மத் பரமகுருப்யோ நம;'' என்கிறபடியைச் சொல்லுகிறது. ''கோதுகலமுடைய பாவாய்'' என்று ஸர்வராலும் கொண்டாடும்படி யிருக்கையாலே ''அஸ்மத் ஸர்வ குருப்யோநம;'' என்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. ''மாமான் மகனே''[3] என் கையாலே ஒளி புதுவை நகர்வாழும் பேர்கள் தாயான ஆண்டாளுக்கு அண்ணரான ''ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம;' என்னும் அர்த்தம் சொல்லுகிறது. இதுவும் ஆழ்வான் இளவும் அநுஸந்தேயம். ''நோற்றுச் சுவர்க்கம் புகுகின்ற அம்மனாய்'' என் கையாலே. ஸித்தோபாயத்தாலே ப்ராப்ய வைலக்ஷண்யஜ்ஞானத்தையுடையராய், அத்தாலே உடைய வர்க்கும் கௌரவ்யராயிருக்கும் ''ஸ்ரீபராங்குசதாஸாயநம;'' என்னுமர்த்தம் சொல்லு கிறது.

''கோவலர் தம் பொற்கொடி'' என்கையாலே. க்ருஷ்ண பர்தியுக்தரான நாதவம சயுக்தராயிருக்கின்ற ''ஸ்ரீமத்யாமுந முநயேநம:'' என்னும் அர்த்தம் சொல்லுகிறது. ''நற்செல்வன் தங்காய்'' என்கையாலே, திருக்குமநாத்தியார் பருவம் நிரம்பின பின்பு சேற்றில் படியாய் கிடந்து அநுசரணம் பண்ணியும்' ''மனத்துகினியானைப் பாடவும்'' என் கையாலும் ''ஸ்ரீராம மிச்ராய நம;'' என்னும் அர்த்தம் சொல்லுகிறது. ''போதரிக் கண்ணினாய்''. ''பங்கயக் கண்ணானைப்பாட'' என் கையாலே, 'ஸ்ரீபுண்டரீகாக்ஷாநம;' என்னும் அர்த்தம் சொல்லுகிறது. ''நாவுடையாய்'' என்கையாலே தமிழ்மறையை இயலிசை யாக்கின நாவீறுடைமையாலே 'ஸ்ரீமந்நாதமுநயே நம;'' என்னுமர்த்தம் சொல்லுகிறது. ''எல்லே இளங்கிளியே'' என் கையாலே, ''சுகமுகாதம்ருதத்ரவஸம் யுதம்'' என்னும்படி திருவருட்கமுகு ஒண் பழத்ததான ஆழ்வார் திருப்பவளத்தில், ''நிங்கீர்த்திக் கனியென்னும் கவிகள் மொழிப்பட்டோடும் கவியமுதமாய்''த் திருவாய் மொழி ப்ரவஹிக்க, அத்தாலே ''அணிமழலைக்கிளி மொழியானை'' அநுசரிக்கையாலே, ''ஸ்ரீமதேசடகோபாயநம:'' என்னும் அர்த்தம் சொல்லுகிறது.

''நாயகனாய்'' என்று தொடங்கி மேலஞ்சு பாட்டாலே, ''ஸ்ரீமத்விஷ்வக்ஸேனாய நம:'', 'ஸ்ரீயைநம;'', ''ஸ்ரீதராயநம:'' என்னும் அர்த்தங்களையும் அச்சேர்த்தியிலே இருவர் புருஷகார பூர்வமாக ஆஸ்ரயிக்கச் செய்ததே பெருமை ஏற்றங்களைச் சொல்லு கிறது.

'எட்டெழுத்தின் இணைப்பொருளும் இரண்டுதனில் பொருளும் இயல்வலித்தோர் அருசுனர்க்கு இறைவன் தம்மைத் தொட்டுரைத்த முறையறுதிப் பொருளையெல்லாம் தோன்றும்வகை'' இத்யாதிப்படியே, இப்ரபந்தம் ரஹஸ்யார்த்தத்தை ப்ரதிபாதிக்கக் கடவதாயிருக்கும்; அதில் த்வய யோஜனையும் மேலே யோஜிக்கப்பட்டது.

அநந்தரம் பாட்டுக்கள் எல்லாவற்றாலும் ப்ரதிபாதிக்கிறபடியே விசேஷகடாக்ஷ லக்ஷ்யமாம்படியை அபேக்ஷிக்கிறபடியையும், 'வீற்றிருந்தேழுலகத்திற்படியே திவ்யஸிம் ஹாஸனத்திலே பேரோலக்கமாக இருக்கும்படியையும், ''போற்றி'' என்று சேர்த்திக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணும்படியையும், தங்களார்த்தித்வத்தையும், கைங்கர்யோபகரணங் களை அதிர்த்திருக்கும்படியையும் எல்லாரும் ஒருவனோடே கூடியிருந்து குளிரும்படியையும் பலத்துக்கநுகுணமாக ஸாதனங்கள் தங்கள் கையதன்றிக்கே அவன் கையதாயிருக்கும்படி யையும், கைங்கர்யவேஷத்தையும், மாதர்களை எழுப்பும்படியையும், கைங்கர்ய ப்ரதி ஸம்பந்தியான ஸ்ரீய:பதிகடாக்ஷத்தாலே அந்தக் கைங்கர்யத்தைப் பெற்று வாழும்படி யையும், சொல்லித்தலைக்கட்டுகிறது.

ஆகையாலே, குருபரம்பரா விவரணபூர்வகமாக த்வயவிவரணமான இப்ரபந்தமே ப்ரபந்நனுக்கு அநுவரதாநு ஸந்தேயமென்றதாயிற்று. ''ஜ்ஞாதவ்யம் குருபரம்பரையும் த்வயமும்'' என்னக்கடவதிறே. இதி குருபரம்பரா விவரணம்.

த்வயத்துக்குஸங்க்ரஹமான திருமந்த்ரயோஜனை காட்டப்படுகிறது - இப்ரபந்தத்தாலே. "நமோநாராயணவென்பாரே" என்றிறே இவர்தாம் அருளிச்செய்தது. இப்ரபந்தத்தில் "ஊழிமுதல்வன்" "பற்பநாபன்" என்று சேஷத்வ ப்ரதிஸம்பந்தியான சேஷித்வத்தையும், "உனக்கே" என்கையாலே, உகாரத்தில் அநந்யார்ஹசேஷத்வத்தையும் "நாம்" என்றும் "யாம்" என்றும்-மகாரவாச்யனாய் ப்ரக்ருதே: பரனாய் பகவச்சேஷபூதனாயிருக்கிற ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தையும் சொல்லுகையாலே, ப்ரணவார்த்தம் ஸங்க்ரஹீதமாயிற்று. "தூயோமாய்வந்துநாம்", "தூயோமாய்வந்தோம்", "அபிமானபங்கமாய்", "மற்றைநங்காமங்கள் மாற்று", என்கையாலே நமஸ்ஸிலர்த்தமும், "கதிர்மதியம்போல் முகத்தான் நாராயணன்", என்றும், "நாராயணன்மூர்த்தி" என்றும் "ஓங்கியுலகளந்த உத்தமன்பேர்" என்றும் சொல்லுகையாலே நாராயண சப்தார்த்தமும், "உலகை ஈரடியால் நடந்த நம்பி நாமம் சொல்லில் நமோநாராயணமே" என்னக்கடவதிறே. "உறவேல் நமக்கிங்கு ஒழிக்கஒழியாது" என்கையாலே அதில் ஸர்வவிதபந்துத்வமும், "எற்றைக்கும் ஏழேழுபிறவிக்கும் உன்தன்னோடு உற்றோமேயாவோம் உனக்கேநாமாட் செய்வோம்" என்கையாலே சதுர்த்யர்த்தமும் ஸங்க்ரஹீதமாயிற்று. இதி திருமந்த்ரவிவரணம்.

"கறவைகள்பின்சென்று" இத்யாதிகளாலும், "செய்யாதனசெய்யோம்", "உன்னை அருத்தித்துவந்தோம்", "சிற்றம் சிறுகாலேவந்துன்னைச்சேவித்து" என்றும், "நாராயணன்" என்றும், "புண்ணியம் நாமுடையோம்" என்றும், "மாயனை மன்னு வடமதுரைமைந்தனை" என்று தொடங்கி "தீயினில் தூசாகும்" என்றும், "எங்கள்மேல் சாபமிழிந்து" என்றும், "வருத்தமும் தீர்ந்து மகிழ்ந்து" என்றும் சொல்லுகையாலே சரமச்லோகார்த்தம்ஸங்க்ரஹீதமாயிற்று. "ஐந்து தீயோடு நின்று தவம்செய்யவேண்டா திருமார்பனைச் சிந்தையுள்வைத்துமென்றீர்", "ஐந்துநெருப்பிடையேநிற்கவும் நீர் வேண்டா" "நகரமருள்புரிந்தித்யாதி-பெயரினையேபுந்தியால் சிந்தியாது ஓதி உருவெண்ணும் அந்தியால் ஆம்பயன் அங்கு என்" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே.

திருப்பாவையால் "நாராயணன்" என்றும், "பாற்கடலுள் பையத்துயின்றபரமன்" என்றும், "ஓங்கியுலகளந்த உத்தமன்" என்றும், "ஏஷநாராயண ஸ்ரீமான் க்ஷீரார்ணவநிகேதந: நாகபர்யங்கமுத் ஸ்ருஜ்யஹ்யாகதோமதுராம்புரீம்", என்கிறபடியே ஸ்ரீக்ருஷ்ணவதாரத்துக்கு அடியான அடிப்பாட்டை அடைவேசொல்லி, ஏவம்விதனானவன் "மாயனை மன்னு" இத்யாதிப்படியே க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்து, ஒருத்திமகனாய்ப் பிறந்து ஓரிரவில் ஒருத்திமகனாய் ஒளித்து வளருகிறவிடத்தே, "பேய்முலைநஞ்சுண்டு", "கள்ளச்சகடம் கலக்கழியக்காலோச்சி", என்று பூதனாசகடநிராகரணம் சொல்லி, அதுக்குமேலே "தாமோதரன்" என்று வெண்ணெய் களவுகாண்கையாலே கட்டவுமடிக்கம் எளியனாயிருந்தபடி சொல்லி, மதுரையிலே மல்லரை மாட்டி, வல்லானை கொன்றபடியைச் சொல்லி, அநந்தரம், தான்தீங்கு நினைந்த கருத்தைப் பிழைப்பித்துக்கஞ்சன்வயிற்றில் நெருப்பாய், அவனைப் போக்கினவளவும் அருளிச்செய்தரரிறே. இதிசரமச்லோக விவரணம்.

(மார்கழித்திங்களித்யாதி) இதில் அத்யந்தபக்தியுக்தரானவர்கள் பகவத்விரகபரிதாபஹரமாக ஸஹகாரிகளுடன் பகவத்விஷய அவகாஹனம்பண்ண ஒருப்பட்டு, ஸ்வாபேக்ஷிதங்களை அத்தலையாலேபெற்று வாழும்படியையும் சொல்லுகிறது. தந்தாம்ப்ரீதிவிஷயங்களைப் பிரிந்தார்களுக்கெல்லாம் இப்படியிறேப்ரேமஸ்வபாவமிருப்பது.

ஸ்ரீய:பதியாய் ஸ்ரீவைகுண்ட நிகேதநனாய், ஸர்வஸ்மாத்பரனாய் இருந்துள்ள சர்வேச்வரன், ஆச்ரிதரக்ஷணார்த்தமாக ஸ்வவிபூதியிலே, சக்ரவர்த்தித்திருமகனாய் வந்தவதரித்துப் போந்து, பிராட்டியைப் பிரிந்து, மெல்லியல் தோள்தோய்ந்து அநந்தரம் இப்படி அதிவிலக்ஷணையாய் அத்யந்தா பிமதையான தத்விஷயத்தை லோகரக்ஷணார்த்தமாக விச்லேஷித்து, "உண்ணாது உறங்காது ஒலிகடலை ஊடறுத்து" எண்ணும்படி பரிதப்தனாய், "அந்தவிரஹதாபம் மாற்றலாமோ" என்கிற அலமாப்பாலே அர்ணவத்திலே அவகாஹிக்க நினைப்பதானப்போலேயும், அவனைப் பின்தொடர்ந்துபோந்த பரிவரான தம்பி பரதனும்

*

தபரதன் பெற்ற மரகதமணித்தடத்தைப் பிரிந்து, ''கூடேக் நிரிவபாதபம்'' என்னும்படி பரிதபித்து ஸரயு ஆற்றிலே அவகாஹித்து, ஸரஸ்ஸு முதலானவற்றிலே அவகாஹிக்கவும் ஒருப்பட்டிருந்தாப்போலவும், பின்னையும் மாமாயன் மாதவன்வைகுந்தன், வானிளவரசு வைகுந்தக் குட்டன் வாஸுதேவன்,-மதுரைமன்னன். நந்தகோபனிளவரசு, கோவலர் குட்டன், சூட்டு நன்மாலை தொடக்கமான அங்குத்தை போகத்தை அநாதரித்து, அடலாயர்தம்கொம்பினுக்காக இங்கே-போந்தாப்போலே,

ஆண்டாளும் அந்த வைகுந்தவான்போகம் தன்னை இகழ்ந்து இங்கேற வேயர் தங்கள் குலத்திலே விஷ்ணுசித்தன் வியன்கோதையாய் வந்தவரித்து, ஆயர்சிறுமியர் படியை அடைந்து, ஆயர்குலத்தினில் தோற்றினவனை மனதுக்கு இனியதாகப்பாடிக் கூடியிருந்த படியைச் செய்யவெண்ணப் போந்தவனாய், அப்பால் முதலாய் நின்ற அளப்பரிய ஆரமுது தொடக்கமான விஷயங்களைப் பிரிந்த தளர்த்தியாலே இனவேல் நெடுங்கண்கள் இமைபொருந்தாதே, அவனில் எண்மடங்கான காமத்தீயுள் புகுந்து கதுவ, அந்தவிரஹ தாபமாகிற பெரு நெருப்பை ஆற்றுகைக்கு ஆதரம் பெருத்து, பெரும்புறக்கடல் இப்புறத்திலே திருப்பாற்கடலாய் பொங்கி எங்கும் பரந்து, வெள்ளக்கால்களாய் பரந்து சுழித்துப் பெருநீராக மதுர ஆருய்ப்பெருகுகிற அம்ருதத்திலே குள்ளக்குளிரக்குடைந்து நீராட ஒருப்பட்டு பெருக்காற்றிலே இழிவார்துறை தப்பாமே துறைஅறிந்தநிலவரோடேகூட இறங்க நினைக்குமாபோலே, இறங்க நினைக்கிறதாயிருக்கிறது இங்கும்.

அது எங்ஙனே என்னில்? ஸ்ரீய: பதியாய், ஸ்ரீவைகுண்ட நிகேதனனாய், நித்யமுக்தாநுபாவ்யனாய், ஸர்வஸ்மாத்பரனாயிருந்துள்ள ஸர்வேச்வரன். ''நாராயணனே'' என்று அவன் பெரும்புறக்கடலா யிருக்கிறபடியும், அநந்தரம் பாற்கடலுள் பையத்துயின்றபரமன்'' என்று ''பாற்கடல்போலேயான வ்யூஹத்தையும், ''ஓங்கி உலகு அளந்த உத்தமன்'' என்று அதுகால்களாய்ப் புறப்பட்டுப் பரந்து ''பற்பநாபன்'' என்று சுழித்து, தூயபெருநீர்ய முனைத்துறைவன்'' என்று பெருக்காறு போலேயான விபவத்தையும், ''நாற்றத்துழாய் முடிநாராயணன்'' என்று உள்ளே ஊற்று ஜலம்போலே அந்தர்யாமியா யிருக்கும்படியையும், ''புள்ளரையன் கோயில்'' என்று நித்யமான நீர்மையாலே ''அதிலே தேங்கிய மடுக்கள்'' என்னலாம்படி ருசிஜநகவிபவ லாவண்யத்தோடே எப்போதும் ஆச்ரயிக்கலாம்படி யிருக்கிற அர்ச்சாவதாரத்தையும், அத்யபிநிவேசத்துடன் இங்கே காண இப்பிறப்பே அநுபவிக்கக்கோலி,

அவை அப்போதே அநுபவிக்கப் பெருமையாலே. ''வைகுந்தனென்பதோர் தோணிபெருது உழல்கின்றே னெ''ன்றும், ''பொங்கிய பாற்கடல் பள்ளிகொள்வானைப் புணர்வதோராசையினால் என் கொங்கை கிளர்ந்து குமைத்துக் குதூகலித்து ஆவியை ஆகுலம்செய்யும்'' என்றும், ''விண்ணுறநீண்டு அடிதாவியமைந்தனை வேற்கண்மடந்தை விரும்பி'' என்றும், ''பாஞ்சசன்னியத்தைப் பற்பநாபனோடு வாய்ந்த பெருஞ்சுற்றமாக்கிய'' என்றும், ''கொம்மைமுலைகள் இடர்தீரக்கோவிந்தற்கோர் குற்றேவல் இம்மைப்பிறவி செய்யாதே இனிப்போய்ச் செய்யும் தவந்தானென்?'' என்றும், ''ஆவலன்புடையார் தம்மனத்தன்றிமேவலன்'' என்றும், ''உலங்குண்ட விளங்கனிபோல் உள்மெலியப்புகுந்து என்னை நலங்கொண்ட நாரணன்'' என்றும், ''பெண்கொடியை வதைசெய்தான்'' என்றும், ''காமத்தீயுள் புகுந்துகதுவ'' என்றும், தீமுகத்து நாகணைமேல் சேரும் திருவரங்கர் ஆமுகத்தை நோக்காரால்'' என்றும் சொல்லுகிறபடியே, பரத்வாதி பஞ்சாவஸ்தாவஸ்திதனாய் பஹுகுணனாய் தேசகால விப்ரகர்ஷாத்யுபாதியாலே ஆச்ரயிப்பார்க்கு அஸந்நிஹிதத்வாதிகளாலும் ஆலோகாலாபாத்யநாநுபாவிகத்வத்தாலும் எம்பெருமான் அரியனாகிறபடியை தர்சித்து,

முற்காலத்திலே ஸ்ரீகோபிமார் ''கோபீபரிவ்ருதோராத்ரிம்'' என்று பூர்வபக்ஷத்தில் பூர்வராத்ரியிலே, அணியாய்ச்சியர் சிந்தையுள் குழகனை க்ருஷ்ணனோடே கழகமாகக்கூடியிருந்து, ஒருகார்யப்பாட்டிலே, பிரிந்துபோந்து அவனைவிட்டு அகன்று உயிராற்றகில்லாதாப்

போலே, யமுனையாற்றிலே ''மார்கழிநீராட'' என்று ஒரு வ்யாஜத்தாலே க்ருஷ்ணனுபவ குதூஹலத்தையுடையராய், அபரராதத்திரியிலே உணர்ந்து, முற்பட்டார் பிற்பட்டாரை எழுப்பி, எல்லாரும் திரண்டு நப்பின்னைப்பிராட்டி புருஷகாரமாகக் க்ருஷ்ணனை எழுப்பி, ஸ்வலாபங்களை அர்த்தித்துப்பெற்று அநுபவித்தாப் போலவும்.

சீர்மல்குமாய்ப்பாடிக்கு ஸத்ருசமான ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலும், ஸ்ரீவைஷ்ணவஸந்தான ப்ரஸூதையான ஆழ்வார் திருமகளாரான ஆண்டாள் க்ருஷ்ணநுகாரிகளான அவர்களை அநுகரித்து, ''வேதம் வல்லார்களைக்கொண்டு விண்ணோர் பெருமான் திருப்பாதம் பணிந்து'' என்கிறபடியே, ''வேதப் பயன்கொள்ளவல்ல விஷ்ணுசித்தன் ஸம்பந்தத்தாலே வேதமனைத்துக்கும் வித்தான அர்த்தத்தைக்கொண்டு, பகவத் ருசியுடையாரைக்கொண்டு, பத்துப் பெண்களைப் எழுப்புகிற முகேந, ப்ரபந்நஜனகூடஸ்தரான பதின்மரை முன்னிட்டு, வேதப்பொருளாய் ''யமுனைத்துறைவன்'' என்று பேர்பெற்ற எம்பெருமான் திருவடிகளைப் பற்றுமளவும் சொல்லுகிறார்கள். ''புள்ளும்' தொடங்கி 'எல்லே' அளவும் தசமாந்த மாயே'' என்றாரிறே தேசிகரும். இவர்கள் க்ருஷ்ணநுபவத்துக்கு தேசிகராகையாலும், பத்துப் பெண்களை எழுப்புகிறது, நாச்சியாருக்குத் தேசிகராகையாலும், பிராட்டிமாரோடே ஸாம்ய குணஷட்கத்தையுடையராகையாலும் இவ்வநுபவத்துக்கு இவர்களைக் கூட்டிக் கொள்ளுகிறது.

(இன்னமும், பகவத்விஷயத்தில் முற்பட்டார் பிற்பட்டாரையும் கூட்டிக்கொண்டு போகவேண்டும். பரஸம்ருத்தியாலும் இவர்களை எழுப்புகிறார்கள். ''புஷ்பராத்ரிஸ்து தத்ரைவகங்காகூலேஸராகவ: பரத:கால்யமுத்தாய சத்ருக்ன மிதமப்ரவீத் | சத்ருக்நோத் திஷ்டகிம்சேஷே நிஷாதாதிபதிமகுஹம்சீக்ரமாநயபத்ரந்தேதாரயிஷ்யதிவாஹிநீம் | ஜாகர் மிநாஹம் ஸ்வபிமிதமேவார்யம்விசிந்தயந்'' என்னக்கடவதிறே. இங்கும் அப்படியே யாயிற்று ப்ரத்யக்ஷாநுபபத்தாலல்லது தரியாதார், குணநுபவத்தாலே தரித்திருப்பாரை த்வரித்தெழுப்புகிறபடி.)

இதில் முதற்பாட்டில் ''பிள்ளாய் எழுந்திராய்'' என்று ''பிள்ளைப்பெண்'' என்கிறது-பொய்கையாழ்வாரை. அதெங்ஙனே என்னில்; - அரவம் அடல்வேழப்'' இத்யாதி யாலே க்ருஷ்ணநுபவத்துக்குத் தேசிகராகையாலும், சூடிக்கொடுத்தவடிவுக்கு, ''வையந் தகளி'' இத்யாதி ''சுடராழியானடிக்கே சூட்டினேன் சொன்மாலை'' என்றும். ''மாலுங் கருங்கடலே என்நோற்றாய்'' இத்யாதியாலே அவனுடைய அங்கஸங்கத்தை ஆதரித்துப் பேசியும், ''மணமருவமால் விடையேழ்செற்று'' என்று, நப்பின்னைப் பிராட்டியைப் பெறுகைக்கு எருதுகளின் மேலே வ்யாபரித்த படியைப் பேசுகையாலும். இதிலே ''பேய் முலை நஞ்சுண்டு'' என்றதை - பேய்முலை நஞ்சூணாக உண்டான்'' என்றும், ''கள்ளச்சகடம் கலக்கழியக் காலோச்சி'' என்று கன்னிப்போரான சிறுச் சேவகத்தை ''ஓரடியும் சாடு தைத்த'' என்றும், ''வெள்ளத்தர வில்துயிலமர்ந்தவித்தினை'' என்றத்தை - ''வெள்ளத்தி னுள்ளாலும்'' இத்யாதியாலே பேசியும், ''ஒன்றுமதனையுணரேன்நான்'' என்றும், முந்துற முன்னம் பகவத் விஷயத்திலே இழிந்தவராகையாலும், ''பிள்ளைப்பெண்'' என்கிறது-பொய்கையாழ்வாரை என்கை. பிள்ளை-மௌக்த்யம்.

இரண்டாம்பாட்டில் ''பேய்ப்பெண்'' என்கிறது - பேயாழ்வாரை. அதெங்ஙனே யென்னில்; ''திருக்கண்டேன்'' இத்யாதியாலே நாயகனுடைய வைபவத்தை தர்சிப்பிக்கை யாலும், மற்றும் ஸ்த்ரீத்வாபத்தியாலே ''மவற்பென்று வேங்கடம்'' என்று தொடங்கி - நீண்டதோள்மால் கடந்த நீள்கடல் நீராடுவான் பூண்டநாள் எல்லாம் புகும்'' என் கையாலும், ''கோவலனாய் ஆநிரைகள் மேய்த்துக்குழலூதி'' என்று க்ருஷ்ண சேஷ்டிதங் களைப் பேசுகையாலும், ''பிள்ளைக்காய் எற்றுயிரை அட்டான்'' என்று நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக அவன் எருதுகளின்மேலே வ்யாபரித்தபடியைப் பேசுகையாலும், ''பேய்ப் பெண்ணே'' என்கிறது - பேயாழ்வாரை என்றபடி.

மூன்றாம்பாட்டில், ''கோதுகலமுடைய பாவாய்'' என்கிறது - பூதத்தாழ்வாரை. அதெங்ஙனே என்னில்; - ஸ்த்ரீத்வாபத்திக்கு உடலாக அன்பேதகளி இத்யாதியாலே

பக்தியைப் பேசி, ''பெருந்தடமுனல்லேன் பெரிது'' என்ற அநந்தரம், ''பெருகுமதவேழம்'' என்று அவனுடைய அதிமாநுஷ சேஷ்டிதத்தையும், ஜாத்யுசித தர்மத்தையும் பேசியும் ''ஏறின்பெருத்தெருத்தம் கோடொசியப் பெண்ணசையின் பின்போய் எறுத்திறுத்த நல்லாயர் ஏறு'' என்று நப்பினைப் பிராட்டியைப் பெறுகைக்கு எருதுகளின் மேலே அவன் வ்யாபரித்த வ்யாபாரத்தைப் பேசியும், இதில் ''தேவாதி தேவனெனப் படுவான் முன்னொருநாள் மாவாய் பிளந்தமகன்'' என்றும், ''மாலே நெடியோனே கண்ணனே விண்ணவர்க்கு மேலாவியன்துழாய்க் கண்ணியனே மேலாவினவின்காய் கன்றினால் வீழ்த்தவனே என்தன் அளவன்றால் யானுடைய அன்பு,'' என்று அருளிச் செய்கையாலும், ''சோதுகலமுடையபவாய்'' என்றது பூதத்தாழ்வாரை' என்றபடி. ''மாதவன் பூதம்'' என்கிறது, கோதுகலமிறே: ஆகையாலும், ''மாதவன்பேர் சொல்லுவதே ஒத்தின் சுருக்கு'' என்றவரிறே, ஆக மூவரும் ஜ்ஞாநதர்சநப்ராப்த்ய வஸ்த்தைகளோடேகூடியாயிற்றிருப்பது.

நாலாம்பட்டில், இவர்களுக்கு அநந்தரத்திலவரான திருமழிசை யாழ்வாரை - ''மாமன்மகள்'' என்கிறது. அதெங்ஙனே என்னில்; - ''தாத்ராதுலிதாலகுர்மஹீ'' என்றும், ''உலகுதன்னை வைத்தெடுத்த பக்கத்தும் மாநீர் மழிசையே வைத்தெடுத்த பக்கம்வலிது'' என்னும்படி மஹீஸாரக்ஷேத்ரமான திருமழிசையிலே, ''பார்க்கவோதீர்க்க ஸத்ரேண வாஸுதேவம் ஸநாதநம் அபிபூஜ்ய யதாந்யாயம்'' என்கிறபடியே ஸ்ரீஜகந்நாதனை உத்தேசித்துயஜித்துக்கொண்டிருக்கிற காலத்திலே, பார்க்கவனுடைய பத்நி கர்ப்பிணீயாய்த், திருமழிசைப்பிரானைத் திருவயிறு வாய்த்ததாலே, ''பார்க்கவிலோகஜநநீ': என்னும்படியான பிராட்டியோடே உடன்பிறந்த பார்க்கவபுத்ரர் ஆகையாலும், ''காட்டில் வேங்கடம்'' இத்யாதி ''கூடுமாகில் நீ கூடிடுகூடல்'' என்கிறபடியே, ''அழைப்பன் திருவேங்கடத்தானைக்காண இழைப்பன் திருக்கூடல்கூட'' என்று ஸ்த்ரீத்வ பாவநையாய்ப் பேசுகையாலும், ''தூமணிமாடத்துச் சுற்றும் விளக்கெரிய'' என்கிற ஜ்ஞாநதீபப்ரகாசத்தை - ''என் மதிக்கு விண்ணெல்லாம் உண்டோவிலை,'' ஜ்ஞாநமாகி நாயிருகி'' என்று பேசுகையாலும், ''ஆயன்துவரைக் கோனாய் நின்றமாயன்'' என்றும், ''அடிச்சகடம்சாடி யித்யாதி - வடிப்ப வளவாய்ப் பின்னை தோளிக்காய் வல்லேற்றெருத்திறுத்து'' என்றும், ''ஆயனாகியாயர் மங்கைவேயர் தோள்விரும்பினாய்'' என்று, ''பின்னை கேள்வ! நின்னொடும் பூட்டிவைத்த வென்னை நின்னுள் நீக்கல்'' என்றும், க்ருஷ்ண சேஷ்டிதங்களையும் நப்பின்னைப்பிராட்டி புருஷகார வைபவத்தையும் சொல்லி, இதிலே மாமாயன் மாதவன் வைகுந்தன்'' என்றதை ''மாதவனை'' என்றும், ''வைகுந்தச் செல்வனார்'' என்றும் ''பேசுகையாலும், ''மாமன்மகள்'' என்கிறது - திருமழிசைப்பிரானை என்றபடி.

பார்க்கவனும் பார்க்கவியும், ப்ருகுவுக்குக் க்யாதியினிடத்திலே ஸஹோதரராக ஸம்பவிக்கையாலும், லோகமாதாவுடன் பிறந்தவன் லோகத்துக்கெல்லாம் மாமனாகத் தட்டில்லையிறே. அந்த பார்க்கவ புத்ரனாகையாலே இவரை ''மாமான் மகள்'' என்னக் குறையில்லை. அன்றிக்கே, யசோதைப் பிராட்டிக்குப் பின்பிறந்த ஸ்ரீகும்பர் குமாரத்தியான நப்பின்னைப் பிராட்டிதரத்தையுடையார் ஒருவராகையாலே ''மாமான் மகள் என்று சொல்லுகிறதாகவுமாம்.

அஞ்சாம்பாட்டில், ''அம்மனாய்'' என்கிறது - குலசேகரப்பெருமாளை அது எங்ஙனே என்னில்? - குலசேகரனாகையாலும், எல்லையிலடிமைத் திறத்தினில் என்று மேவு மனத்தனாகையாலும், அல்லிமலர் திருமங்கை கேள்வன் தன்னை நயந்து இளஆய்ச்சிபார்கள் எல்லிப்பொழுதினில் ஏமத்தாடி என்கியுரைத்த வுரையதனை ஸ்த்ரீத்வபாவநயா பேசுகையாலும், ''ஏறு அடர்த்ததும்,'' ஆனேறேழ்வென்றான் அடிமைத் திறமல்லால்'' என்று நப்பின்னைப் பிராட்டி விஷயமாக வ்யாபரித்த வ்யாபாரத்தில் தோற்று ''அடிமையல்லது'' என்கையாலும், ''ஆலைநீர் கரும்பன்னவன்'' என்று தொடங்கி, ''மல்லைமா நகர்க்கிறையவன் தன்னை வான் செலுத்தி'' என்னுமளவும் க்ருஷ்ண சேஷ்டிதங்களைப் பேசி அநுபவிக்கையாலும், இதிலே ''நாற்றத்துழாய்முடி நாராயணன்'' என்றதை -

''வண்டுகிண்டு நறுந்துழாய் மாலையுற்றவரைப் பெருந்திருமார்வனை'' என்றும், அந் நாரணனை - ''நலந்திகழ் நாரணன்,'' என்றும் பேசுகையாலும், இவர்க்கு அசலுணர்த்தி அநுபவம்போல ரங்கயாத்திரையில் அநுபவம் நடந்து செல்லுகையாலே ப்ரபந்த குலசேகாரரன குலசேகரப்பெருமாளை ''நோற்றுச்சுவர்க்கம் புகுகின்றவம்மனாய்'' என்கிறதென்கை.

ஆறும்பாட்டில், **''கோவலர்தம் பொற்கொடியே''** என்கிறது - **பெரியாழ்வாரை**. எங்ஙனேஎன்னில்? - சூடிக்கொடுத்த சுடர்க்கொடியான இவளைப்போலே கோவலப்பட்டம் கவிக்கும்படி **கோப** ஜந்மத்தை ஆஸ்தானம் பண்ணினவராகையாலும், ''கன்னியரோடெங்கள் நம்பிக்கரியபிரான்விளையாட்டை'' என்னும்படி ''கண்ணன் கேசவன் நம்பி பிறந்தினில்'' என்று தொடங்கி, ''பண்டு அவன்செய்த கிரீடையெல்லாம்'' என்னும்படி க்ருஷ்ணகுண சேஷ்டிதம், பேசியநுபவிக்கையாலும், ''நப்பின்னை தன்திறமா நல்விடையேழவியநல்லதிறலுடைய நாதனுமானவனே'' என்றும், ''ஐயபுழுதி,'' ''நல்லதோர் தாமரை'' இவைகளில் திருத்தாயார் பேச்சாகப் பேசுகையாலும், ''தழைகளும்'' இத்யாதியளவாய் கன்னிமார்கள் காமுற்றமாற்றத்தைப் பேசுகையாலும், இதிலே ''முகில்வண்ணன்'' என்றத்தை - ''விட்டுசித்தன்மனத்தே கோயில் கொண்ட கோவலனைக் கொழுங்குளிர்முகில் வண்ணனை'' என்கையாலும், **''கோவலர்தம் பொற்கொடியே''** **என்கிறது பெரியாழ்வாரை என்கை.**

ஏழாம்பாட்டில், **''நற்செல்வன் தங்காய்''** என்கிறது **தொண்டரடிப் பொடியாழ்வாரை.** அது எங்ஙனே என்னில்? - ஸ்த்ரீத்வத்துக்கநுகுணமாக, ''தம்பால் ஆதரம் பெருக வைத்த அழகன்'' என்றும், ''உடலெனக்கு உருகுமாலோ'' என்றும், ''கண்ணனைக் கண்ட கண்கள் பனியரும்புதிருமாலோ'' என்றும் தம்முடைய பக்தியைப் பேசுகையாலும், கற்றினம்மேய்த்தகழலிணைக்கீழ் உற்றத்திருமாலை பாடுகையாலும் ''மழைக்கன்றுவரை முன்னேந்தும் மைந்தனே'' என்று குன்றுகுடையாக எடுத்தபடியைப் பேசுகையாலும், ''கவளமால்யானைகொன்றகண்ணனை'' என்கையாலும், ஸ்ரீமாலாகாரரைப்போலே செண்பகமல்லிகையோடு செங்கழுநீர் இருவாட்சி எண்பகர் பூவுங்கொணர்ந்துசாற்ற, அத்தால் வந்த கைங்கர்ய ஸ்ரீயையுடைய பெரியாழ்வார்க்குப் பிற்பாடராய், அவர் கைங்கர்ய ஸ்ரீயை அநுவிதாநம் பண்ணுகையாலே, ''அவர்க்கு அநுஜர்'' என்னும்படியாய் திருப்பள்ளியுணர்த்துகிறவதிலும் வந்தால் ''விஷ்ணுசித்ததுளஸீப்ருத்யர்'' என்று ஸஹபடிதராகையாலும், **''நற்செல்வன் தங்காய்''** என்கிறது **ஸ்ரீதொண்டரடிப் பொடியாழ்வாரை** என்கை. இவரும், இதிலே ''சினத்தினால் தென்னிலங்கைக் கோமானைச் செற்ற மனத்துக்கினியானை'' என்றத்தை - ''இலங்கையர்குலத்தை வாட்டிய வரிசிலை வானவர் ஏறே'' என்றும், ''செருவிலே அரக்கர்கோனைச்செற்ற நம்சேவகனார்'' என்று மருளிச்செய்தரறிறே.

எட்டாம்பாட்டிலே, **''போதரிக்கண்ணினாய்''** என்கிறது - **திருப்பாணாழ்வாரை,** அது எங்ஙனே என்னில்? - தொண்டரடிப்பொடியாரோபாதி, ''அடியார்க்கு என்னை ஆட்படுத்தவிமலன்'' என்றும், ''என் கண்ணினுள்ளன'' என்றும், ''கொண்டல் வண்ணனைக்கோவலனாய்'' என்று தொடங்கி, ''என் அமுதனைக்கண்ட கண்கள்'' என்கையாலே - ''போதரிக்கண்ணினாய்'' என்கிறது - திருப்பாணாழ்வாரை. ''மெய்ம்மையை மிகவுணர்ந்து'' என்றுததீய சேஷத்வபர்யந்தமான ஜ்ஞாநமிறேஜ்ஞாநமாவது. ததீயர்க்கு உகப்பாகப்பண்ணும் பகவதநுபவமிறே இவரது. ஸ்த்ரீத்வ பாவனையாலுண்டானபக்தி, பத்தும் பத்தாக அடிதொடங்கி முடியளவுமாய் மேலாயிருக்கும். இப்பாட்டிலே ''பொல்லா அரக்கனைக்கிள்ளிக் களைந்தானை'' என்றத்தை, இவரும், ''சதிரமாமதிள்சூழ் இலங்கைக்கிறைவன் தலைபத்து உதிர ஓட்டியோர் வெங்கணையுய்த்தவன்'' என்றாரிறே.

★★

ஒன்பதாம்பாட்டில்; ''எங்களை முன்னம் எழுப்புவான் வாய் பேசும் நங்காய்'' என்கிறது - நம்மாழ்வாரை. அது எங்ஙனே என்னில்; - ''திருமாலுக்குரிய தொண்டர் தொண்டர் தொண்டன் சடகோபன்'' என்னும்படியான சேஷத்வ பூர்த்தியையுடையராய், ''அவனடியார் நனிமாக்கலவி இன்பமே நாளும் வாய்க்க நங்கட்கே'' என்னும்படி பாகவத ஸம்ருத்தியைக் காண்கையிலே அபிவ்ருத்த மனோரதத்தையுடையராய், ''அந்யாபதேசத்திலும், ''அடிச்சியோம்'' என்கையாலும், ''பின்னைகொல்'' என்கிற ஒப்பனையாலும், ''சூட்டுநன்மாலைகள்'' என்று தொடங்கி, ''அடலாயர்தம் கொம்பினுக்கே'' என்று நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக அவன் விடையடர்த்த வ்யாபாரத்தைப் பேசியும், ''பின்னை நெடும் பணைத்தோள் மகிழ்பீடுடைமுன்னையமரர் முழுமுதலானே'' - ''என்னைநெகிழ்க்கிலும் என்னுடை நன்னெஞ்சந்தன்னை அகல்விக்கத்தானும் கில்லான்'' என்றும், ''வேயின்மலியுரைதோளிபின்னைக்குமணாளனை'' இத்யாதியாலும், ''வாள் கெண்டை ஒண் கண் மடப்பின்னை தன் கேள்வன் தாள்கண்டு கொண்டென் தலைமேல் புனைந்தேன் ஆள் கின்றான் ஆழியான் ஆரால் குறைவுடையம்'' என்றும், ''எருது ஏழ்தழீ'' ''சடையினார் திறம்'' என்று பிறந்தவாற்றிலே க்ருஷ்ணசேஷ்டிதங்களிலே ஈடுபட்டு, குரவை ஆய்ச்சியரிலே நண்ணிவணங்கி அநுபவித்தும், ''எல்லாம் கண்ணன்'' என்றும், ''நீராடப்போதுவீர்'' என்றத்தை ''கண்ணன் கழலிணை நண்ணும் மனமுடையீர்'' என்கையாலும், மந்தாதிகாரிகளை, ''என் நெஞ்சால் நோக்கிக்காணீர்'' என்று உணர்த்தியும், ஸகோத்ரிகளை உயிராகத்தேடி ''இசைமின்'' என்று போதிக்கையாலும், ''நீராட'' என்றத்தை ''காலைநன்ஞானத்துறைபடிந்தாடி'' அப்பன் திருவருள் மூழ்கினன் என்கையாலும், இதில் ''நாணாதாய்'' என்றத்தை ''நாணும் நிறைவும் எனக்கிங்கில்லை'' என்றும், ''நாவுடையாய்'' என்றத்தை ''என்நா'' என்றும், ''வலக்கையாழி இடக்கைச் சங்கம் இவையுடைமால் வண்ணனை மலக்குநாவுடையேன்'' என்றும், ''நாவியலால் இசை மாலைகள்'' என்றும் சொல்லுகையாலே, ''எங்களை முன்னம் எழுப்புவான் வாய்பேசும் நங்காய்'' என்கிறது - நம்மாழ்வாரை. இப்பாட்டில் ''சங்கொடுசக்கரம் ஏந்தும் தடக்கையன் பங்கயக்கண்ணானைப்பாட'' என்றதை, ''பங்கயக்கண்ணனையே'' ''பங்கயக் கண்ணனென்கோ'' என்றும் ''வீவில்சீரன் மலர்க்கண்ணன் விண்ணோர் பெருமான் தன்னை வீவில்காலம் இசைமாலைகளேத்தி'' என்றும்பேசினாரிறே.

பத்தாம்பாட்டில் ''எல்லே இளங்கியே'' என்கிறது - **திருமங்கையாழ்வாரை.** அது எங்ஙனே என்னில்? ''அடிகளடியே நினையும் அடியவர்கள் தம்மடியான்'' என்று சேஷத்வத்தின் எல்லைநிலத்திலே நிற்கையாலும், ஸ்த்ரீத்வத்துக்கநுகுணமாக ''பேராளன் பேரோதும்பெண்ணை'' என்றும், ''கடிமாமலர்ப்பாவையொடப்பாள்'' என்றும் லக்ஷ்மீ ஸாம்யத்தையுடையராயிருக்கும் இருப்பைப் பேசுகையாலும், ''பேராளன் பேரோதும் பெரியோரை ஒருகாலும் பிரிகிலேனே'' என்றும், ''வண்சேறை யெம்பெருமான் அடியார் தம்மைக் கண்டேனுக்கு இதுகாணீர் என்நெஞ்சும் கண்ணிணையும் களிக்குமாறே'' என்றும் ததீயாநுபவதத்பரராய் தத்ப்ரீதிஹேதுவாக ''ஆயர்பூங்கொடிக்கு இனவிடை பொருதவன்'' என்றும், ''பின்னைபெறும் தன்கோலம் பெற்றார்'' என்றும், ''பின்னை மணாளர்தம் திறத்தும்'' என்றும், ''அன்றாயர்குலமகளுக்கரையன்தன்னை'' என்றும், நப்பின்னைப் பிராட்டிபுருஷகாரத்தை அடியே தொடங்கி முடிய நடத்தியும், ''நீராடப்போதுவீர்'' என்றத்தை ''பொற்றாமரைக்கயம் நீராடப்போனாள்'' என்றும், சந்தமலர்க்குழல்,'' ''பூங்கோதை,'' ''எங்ஙானும்,'' ''மானமுடைத்து'' இத்யாதிகளிலே க்ருஷ்ணகுணசேஷ்டிதங்களை மண்டியநுபவித்து, ''பண்டிவன் ஆயன்நங்காய்'' என்று தொடங்கி ''அவன்பின் கொண்டைஒண்கண் மிளிரக்கிளிபோல் மிழற்றி நடந்து'' என்றும், ''மென்கிளிபோல மிகமிழற்றும்'' என்கையாலும், ''இளங்கிளியே'' என்கிறது - திருமங்கையாழ்வாரை, ''வல்லையுன்கட்டுரைகள் பண்டே உன்வாய் அறிதும்'' என்னுமதுண்டு இவருக்கும். இப்பாட்டிலே ''வல்லானை கொன்றானை'' என்கிறவித்தை ''ஆவரிவை செய்தறிவார்'' இத்யாதிபாலும், கஜமுனிந்தகைத்தலமும்'' என்றும் அருளிச்செய்தார்.

இப்படியாயிற்று இப்பத்துப்பாட்டுக்கும் குணஸாம்யத்தாலும், கௌரவ்யதையாலும் பத்துப்பெண்களை எழுப்புகிற முகத்தாலே, ஆழ்வார்கள் பதின்மரையும் கூட்டிக்கொண்டு ஆழ்வார் திருமகளார் அநுஸந்திக்கிறதாக அறுதியிட்டார்கள், இப்படி பக்தராய் முக்தராயிருப்பார் ஆழ்வார்கள்.

அநந்தரம் நித்யகைங்கர்ய நிரதரான நித்யரையும், நித்யாநபாயிநியான பிராட்டியையும் உணர்த்தி இவர்களை முன்னிட்டு நித்யமுக்தாநுபாவ்யனான எம்பெருமானைப் பற்றும்படி சொல்கிறது - 'நாயகன்' தொடங்கி அஞ்சுபாட்டாலே. "ஜநபதஸரிதந்தரீப புஷ்யத்புரபரிபாலன நித்யஜாகரூகாந் ப்ரஹரண பரவார வாஹநாட்யாந் குமுதமுகாந் சுண்நாய காந்நமாமி." "ஸ்மேரா நநாக்ஷீ கமலோர் நமத: புநாநாந்தம்ஷ்ட்ராகதா ப்ருகுடீ பிர்த்விஷதோது நாநாந் சண்ட ப்ரசண்டமுகத: ப்ரணமாமி ரங்கத்வாராவளீஷு ராண ஸஹாயாம் ஸூத்ரவதி மாசிச்ரயமம்பாம்," "ஸைந்ய துரீணப் பேதத: ஈசேசிதவ்யவைஷமய நிம்நோந்நதமிதம்ஜகத்," "நம: ஸ்ரீரங்கேநாயக்யையத் ப்ருவிப்ரம ஸ்ரீரங்கேசயமாச்ரயே சிந்தாமணி மிவோத்பாந்த முத்ஸங்கேநந்த போகிந:" என்னும்படி வைகுந்தத்தமரரான கோயில்கொள் தெய்வங்களையும் வானவர்களையும் தேவியர்களையும் அயர்வறு மமரர்களதிபதியை ஆயிரமுகத்தினலே காப்பாருடைதயாவதாரமானவரையும் அவர்களும் அதிசங்கைபண்ணி நெருங்க அணைத்துக்கொண்டு கிடக்குமவர்களையுமெழுப்பி, அவர்களுடனே எம்பெருமான் திருவடிகளிலே சென்றுகிட்டி அபேக்ஷிதங்களை அர்த்திக்கும்படி சொல்கிறது. "ஸ்ரீயை நம:," ஸ்ரீதராயநம:" என்றிறே க்ரமமிருப்பது.

"உள்ளத்துக்கொண்டு முனிவர்களும் யோகிகளும்" என்றதிலே முமுக்ஷுக்களாய் முக்தரோடு ஸாம்யம்பெற்ற நாதமுநிகள் யாமுநயோகி யதிவராதிகளும் ஸூசிதர், இது குருபரம்பரையிளடைவு.

இவ்விடத்துத் திருப்பாவை ஆறுயிரப்படியிலே, அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் நிர்வஹித்தபடி; "பெறுகைக்குப்புறப்படுகிறதிரளைப் பெற்றநுபவிக்கிற ஸ்ரீநந்தகோபர் தொடக்கமானாரை எழுப்புகிறார்கள்; அவர்கள் முன்னாகக் க்ருஷ்ணனைப் பெற வேண்டுகையாலே; அதாவது, வேதம்வல்லார்களைக்கொண்டு விண்ணோர் பெருமான் திருப்பாதம் பணிகையிறே. "நன்ஞாநத்துறைபடிந்தாடி" என்னு மாபோலே: நன்ஞாநம்' என்னுமாபோலே; துறையாவது, முறை தப்பாதே குருபரம்பரைவழியே பற்றுகை; 'விஜ்ஞாநம் யதிதம்ப்ராப் மாகிறது, ப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்டும் அவனே என்றிருக்கை. த்வயநிஷ்டர்க்கு குரு* பரம்பரையே ப்ரதானமாகக் கடவது. துறைதப்பாதார் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானைப்போலே. 'வேதம் வல்லார்கள்' என்றவிடத்து, குருபரம்பரையை நினைத்துக் கீழ்ப்பத்துப் பட்டாலும் அநுஷ்டித்தார்கள். விண்ணோர் பெருமானில், 'விண்ணோர்' என்கிறது, த்வாரபாலர்கள் தொடக்கமான திவ்யமஹிஷிகளாயுள்ளவர்கள் என்றபடி."

இந்த யோஜநைகளெல்லாம், "விட்டுசித்தர் தங்கள் தேவரை வல்லபரிசுவருவிப்பரேல் அது காண்டுமே" என்று செ்ால்லுகிற ஆசார்யாபிமாநநிஷ்டையான ஆழ்வார் திருமகளார் படிக்குச் சேருமிறே. "பாலேய் தமிழர் இசைகாரர் பத்தர்" என்கிற விடத்து குணஸாம்யத்தாலே யோஜித்தபடியாகக்கடவது இங்கு.

இனி, த்வய யோஜநையில் அர்த்த விஷயமாக மெய்ப்பொருளையிறே விசதமாக்கிற்று. (இரண்டு அர்த்தத்தையும் "புலன் ஐத்துமேயும்" என்று உபதேசிக்கக் கேட்டவர்கள் அநுஷ்டாநமாக, திருப்பாவையிலும், 'தாயே தந்தை'யிலும், ஸ்தோத்ர கத்யங்களிலும்) த்வயத்தின் அடைவுகாணும்படி எங்ஙனே என்னில்? முதல்பாட்டில் "நாராயணனே நமக்கே பறைதருவான்" என்ற ப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்டையும், கறவைகள் பின்சென்றிலும், சிற்றஞ்சிறு காலையிலும் க்ரமத்திலே வெளியிடுகிறது. நடுவடையவுண்டானவை இரண்டர்த்தத்துக்கும் உபபாதகங்களாயிருக்கு மாகையாலே த்வயத்தின் அடைவுக்ரமமாகக் காணலாமென்றபடி.

''நாராயணனே நமக்கே பறைதருவான்'' என்று திருமந்த்ரத்தில் பதத்ரயத்திலும் ப்ரதிபாதிக்கிற ஸ்வரூப, உபாய, புருஷார்த்தங்கள் மூன்றும், ஒவ்வொன்றே பத்துப் பாட்டாய்ப் பரவும்படியே, திருப்பரவை முப்பது பாட்டாகப் பாடியருளிற்று. திருமந்த்ரத்தில் ஸ்வரூபாநுரூபமாக நிஷ்கர்ஷித்த ப்ராப்யப்ராபகங்களையிறே த்வயத்திலே விசதமாக அநுஸந்திக்கிறது. அந்தக்ரமத்திலே யாயிற்று இங்கும் அநுஸந்திக்கிறது.

இனிமேல் குருபரம்பாராபூர்வமாக த்வயத்தின் அடைவு சொல்லுகிறது, ''நப்பின்னை நங்காய், திருவே'' என்கையாலே, ஸ்ரீ சப்தார்த்தமும், ''உன்மணாளனை'' என்கையாலே, ''ச்ரிங் - ஸேவாயாம்'' என்கிறதாத்வர்த்தமும், ''நப்பின்னை கொங்கைமேல் வைத்துக்கிடந்தமலர்மார்பா'' என்றும், ''நீ உன்மணாளனை எத்தனைபோதும் துயிலெழவொட்டாய்காண், எத்தனையேலும் பிரிவாற்ற கில்லாயால்'' என்கையாலே வாத்ஸல்யாதி குணப்ரகாசகமான நாராயணபதத்தில் அர்த்தமும், ''பாற்கடலுள் பையத்துயின்ற பரமனடி'' என்றும், ''ஓங்கி உலகளந்த,'' ''அம்பரம் ஊடறுத்து ஓங்கி உலகளந்த,'' ''அன்றிவ்வுலகம் அளந்தாய்'' என்றும், லோகவிக்ராந்தசரணங்களாய், நாராயணன் த்ரிவிக்கிரமன் அடியான உலகளந்த மெல்லடியை ''உன்பொற்றாமரையடி'' என்று, சரண சப்தார்த்தத்தையும், ''கார்மேனிச்செங்கண் கதிர்மதியம்போல் முகத்தான்,'' ''ஊழி முதல்வன் உருவம்போல்,'' ''முகில்வண்ணன்,'' ''சங்கொடுசக்கரம் ஏந்தும் தடக்கையன் பங்கயக்கண்ணன்'' என்று, அதில் விக்ரஹயோகத்தையும், ''முத்துத்திரைக்கடல்சேர்ப்பன்'' என்னும்படி ஸம்ஸாரிதிரிந்தவிடத்திலே வந்துகிடக்கிற ''பாற்கடலுள்பையத்துயின்றபரமன்'' என்கையாலே ஸ்வாமித்வமும், ''ஓங்கியுலகளந்த உத்தமன்'' என்கையாலே எல்லார் தலையிலும் திருவடிகளைவைத்த ஸௌலப்யமும், ''மாயனை'' என்று தொடங்கி - தாமோதரனளவும், கட்டவு மடிக்கவுமாம்படியான ஸௌசீல்யமும், ''குறைவொன்றுமில்லாதகோவிந்தா'' என்று கல்யாணகுணவிசிஷ்டவஸ்துவின் உபாயபூர்த்தியையும், ''அறிவொன்றுமில்லாத ஆய்க்குலம்'' ''அறியாதபிள்ளைகளோம்'' என்கையாலே அதிகாரிஸ்வரூபமான ஆகிஞ்சந்யமும், ''தூயோமாய்வந்து நாம்தூய்மலர்கள் தூவித் தொழுது வாயினால்பாடி மனத்தினால் சிந்திக்கப்போயபிழையும் புகுதருவான் நின்றனவும் தீயினில் தூசாகும்'' என்றும், ''வந்து தலைப்பெய்தோம்'' என்றும் ''உன்னை அருத்தித்து வந்தோம்'' என்றும், அநிஷ்டநிவ்ருத்திக்கும் இஷ்டப்ராப்திக்கும் தப்பாத உபாயமாகஸ்வீகரிக்கும் உபாயவரணத்தையும், ''ஆவாவென்று ஆராய்ந்தருள்'' ''அங்கணிரண்டுங் கொண்டெங்கள்மேல் நோக்குதியேல்'' ''இறைவா! நீ தாராய் பறை'' என்று அவனுடைய பரகதஸ்வீகாரத்தின் ஏற்றத்தையும்.

''குத்துவிளக்கு எரியக் கோட்டுக்கால் கட்டில்மேல்'' இத்யாதியிலே பர்யங்க வித்யையிற்படியே இருவருமாய் எழுந்தருளியிருக்கிற சேர்த்தியான வேஷத்தை ''நாற்றத் துழாய்முடி நாராயணன்'' என்கையாலும், ''தேயிாதி தேவனை'' என்கையாலும், ''உம்பர்கோமானே'' என்கையாலும், ''இறைவாநீ'' என் கையாலும், உத்தரவாக்ய நாராயண பதத்தில் ப்ரதிபாதிக்கிறசேஷித்வமும், ''தட்டொளியும் தந்து உன்மணாளனை'' என்கையாலும், ''இப்போதே எம்மை நீராட்டு'' என் கையாலும் பூவளரும் திருமகளாலருள் பெற்று வரும்படியும், ''போற்றி யாம்வந்தோம் புகழ்ந்து'' என்றும், ''பள்ளிக் கட்டிற்கீழே என்றும், ''சீரியசிங்காசனத்திருந்து'' என்றிம். ''அன்று இவ்வுலகம் அளந்தாய் அடிபோற்றி'' என்றும், ''வருத்தமும் தீர்ந்து மகிழ்ந்து'' என்றும், ''மாலே! ஆலினிலையாய் அருள்'' என்றும், ''கூடியிருந்து குளிர்ந்து'' என்றும், ''நீதராய் பறை'' என்றும், ''சிற்றம் சிறுகாலே வந்துன்னைச்சேவித்து'' என்று தொடங்கி ''உனக்கே நாம் ஆட்செய்வோம், மற்றை நம் காமங்கள் மாற்று'' என்கையாலே உத்தரசதுர்த்தியில் கைங்கர்ய உபகரண ஸஹிதமான பலாநுபவ கைங்கர்ய பரம்பரைகளையும், கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனையும், அவற்றில் களையறுப்பையையும், ''செல்வத்திருமாலான் எங்குப் திருவருள் பெற்று'' என்கையாலே ''த்வயத்திலே பெரியபிராட்டியாராலே'' என்று மதுசொல்லித் தலைக்கட்டிற்று.

''மாதவன்'' என்று த்வயமாக்கினுப்போலே, ''மாதவனே'' என்றும், ''மாதவனை'' என்று மிறே இங்கு இரட்டித் திருப்பது. ''செல்வத்திருமாலால்'' என்றும், ''பட்டர் பிரான் கோதைசொன்ன'' என்கையாலே 'இவ்வர்த்தம் ஆசார்ய ருசிபரிக்ருஹீதம்' என்னும் இடம் சொல்லிற்று.

இப்படி குருபரம்பரா பூர்வகமான த்வயத்தில் பேருக ப்ரதிபாதிக்கிறதாயிறே திருப்பாவைதா னிருப்பது ஆகவிறே இதுக்கு வர்த்தகரான உடையவரும் இத்தை நாள் தோறும் ஆதரித்துக்கொண்டு போந்தருளிற்று. ஆகையால் இது ஆண்டாளடியாரான அனைவர்க்கும் நித்யாநுஸந்தேயமாக நடந்துபோருகிறது.

''கோபஸ்த்ரீகுலமதிகோதயோபதிஷ்டம் க்ருஷ்ணைக்யம் ப்ரணவமிவாதிகாரிஜப்யம் தத்ரிம்சத்பரிமிதபத்யமார்க்கசீர்ஷ ப்ராப்தோத்ஸவஸமயோசிதம் ப்ரஸித்தம்.

''எட்டெழுத்தின் இணைப்பொருளும் இரண்டதனிற்பொருளும் இயல்வலித்தேர் அர்ச்சுனனுக் கிறைவர்தம்மைத், தொட்டுரைத்த மறையறுதிப் பொருளை எல்லாம் தோன்றும்வகைப் புகழ்வரை துடர்வளைந்துபாட, மட்டவிழும் பொழில் புடைசூழ் முடும்பை வேந்தன் மணளன் தணவாதமாயன் மாதர், கட்டுரையே புதுவையர்கோன் கோதைசொன்ன கவிபாடல் பொருள் தெரியக்காட்டினனே.''

திருப்பாவை முப்பது பாட்டுக்கும் முதற்பாட்டு ஸங்க்ரஹமா யிருக்கும்; எங்ஙனே என்னில்; - ஸ்ரீபாஷ்யம் ஒன்பதினாயிர க்ரந்தத்துக்கும் முதல் ச்லோகம் ஸங்க்ரஹமானுப் போலேயும், ஸ்ரீராமாயணம் இருபத்து நாலாயிரம் க்ரந்தத்துக்கும் முதல் ஸர்க்கம் ஸங்க்ரஹமானுப் போலேயும், ஸ்ரீமஹாபாரதம் நூருயிரத்து இருபத்தையாயிரம் க்ரந்தத்துக்கு முதலத்யாயம் ஸங்க்ரஹமானுப்போலேயும், திருவாய்மொழிக்கு முதல்திருவாய்மொழி ஸங்க்ரஹமானுப்போலேயும், முதல்திருவாய்மொழிக்கு முதல்பாட்டு ஸங்க்ரஹமானுப்போலேயும், மந்த்ரசேஷத்துக்கு ப்ரணவம் ஸங்க்ரஹமானுப்போலேயும், முப்பது பாட்டுக்கும் முதற்பாட்டு ஸங்க்ரஹமாயிருக்கும்.

ஸங்க்ரஹமானபடி எங்ஙனேஎன்னில்; ''மார்கழித்திங்கள் மதிநிறைந்த நன்னாளால்'' என்கிறவிடத்தாலே முதலிட்டு அஞ்சுபாட்டுக்கும் ஸங்க்ரஹம் சொல்லிற்று. ''நீராடப்போதுவீர் போதுமினோ நேரிழையீர் சீர்மல்கும் ஆய்ப்பாடிச் செல்வச்சிறுமீர் காள்'' என்கிறவிடத்தாலே பத்துப் பெண்பிள்ளைகளை எழுப்புகிறவிடத்துக்கு ஸங்க்ரஹம் சொல்லிற்று. ''கூர்வேல்கொடுந்தொழிலன்'' என்கிறவிடத்தாலே ''கோயில்காப்பானே'' என்கிறவிடத்துக்கு ஸங்க்ரஹமாகச் சொல்லுகிறது. ''நந்தகோபன்'' என்கிறவிடத்தாலே ''நாயகனாய்நின்றநந்தகோபன்'' என்றும், ''ஓடாததோள்வலியன் நந்தகோபாலன்'' என்றும் சொல்லுகிறவிடங்களுக்கு ஸங்க்ரஹம். ''குமரன்'' என்றத்தாலே ''மாற்றுதே பால்சொரியும் வள்ளல் பெரும்பசுக்கள் ஆற்றப்படைத்தான் மகனே'' என்கிறவிடத்துக்கு ஸங்க்ரஹம். ''கார்மேனி'' என்கிறவிடத்தாலே ''முகில்வண்ணன்'' என்றும், ''பூவைப் பூவண்ணா'' என்றும், ''மாயன் மணிவண்ணன்'' என்றும், ''மாலே மணிவண்ணா'' என்கிறவிடங்களுக்கு ஸங்க்ரஹம். ''செங்கண்'' என்கிறவிடத்தாலே ''கிங்கிணிவாய்ச் செய்ததாமரைப் பூப்போலே செங்கண் சிறிச்சிறிதே எம்மேல்விழியாவோ'' அங்கண் இரண்டும் கொண்டு'' என்றும், ''பங்கயக்கண்ணன்'' என்றும், ''செங்கண் திருமுகம்'' என்றும் சொல்லுகிறவிடங்களுக்கு ஸங்க்ரஹம்.

''கதிர்மதியம்போல் முகத்தான்'' என்கிறவிடத்தாலே ''திங்களும் ஆதித்தியனும் சேர்ந்தாப்போல்'' என்றும், ''உலகினில் தோற்றமாய் நின்றசுடரே'' என்றும் இத்யாதிகளுக்கு ஸங்க்ரஹம். ''நாராயணன்'' என்கிறவிடத்தாலே ''நாராயணன் மூர்த்தி கேசவன்'' என்றும், ''நாற்றத்துழாய் முடிநாராயணன்'' என்றும், ''ஓங்கியுலகளந்த உத்தமன்'' என்றும், ''மாமாயன்மாதவன் வைகுந்தன்'' என்றும், முகில் வண்ணன்பேர் பாட'' என்றும், ''சிறுபேரழைத்தனவும் சீறியருளாதே'' என்றும், ''வங்கக்கடல்கடைந்த மாதவன்'' என்றும் சொல்லுகிறவிடங்களுக்கு ஸங்க்ரஹம்.

★★★

''நமக்கேபறைதருவான்'' என்கிறவிடத்தாலே - பாடிப்பறைகொண்டு, என்றும், ''நம்மால்போற்றப்பறைதரும்'' என்றும், ''இற்றைப்பறைகொள்வான்'' என்றும், ''அறை பறை'' என்றும், ''சாலப்பெரும்பறை'' என்றும், ''அருசித்து வந்தோம் பறைதருதி யாகில்'' என்றும், ''இறைவா நீ தாராய் பறை'' என்றும், ''அங்கு அப்பறைகொண்ட ஆற்றை'' என்றும் சொல்லுகிற இடங்களுக்கு ஸங்க்ரஹம். ''பாரோர் புகழ்'- என்கிற விடத்தாலே. ''நாடுபுகழும்'' என்றும், ''எங்கும் திருஅருள்பெற்று இன்புறுவர்'' என்றும் சொல்லுகிற இடங்களுக்கு ஸங்க்ரஹம்.

''ஏலோரெம்பாவாய்'' என்கிற இடத்தாலே முப்பதுபாட்டிலே ஏலோரெம் பாவாய்க்கு ஸங்க்ரஹம்.

இப்பாட்டில், காலத்தைக்கொண்டாடா நின்றுகொண்டு ப்ரபந்ததாத்பர்யமான ப்ராப்யப்ராபகங்களைச் சொல்லுகிறது. அதிகாரி ஸ்வாபதேசம். இனி இந்த ஸ்வாபதேசத் தில் இப்ரபந்தத்துக்கு அடியில் அஞ்சுபாட்டாலும்-ப்ரபந்த நிஷ்டாக்ரமங்களையும், ப்ரபத்தி வாசகமான, திருநாமவைபவத்தையும் பேசுகிறது. அதில் முதல்பாட்டில், ப்ரபந்நாதி காரிக்கு ''ஸஏஷதேச:கால:'' என்கிறபடியே தேசகாலம் எல்லாம் அவனுடைய கடாக்ஷத் தாலே ப்ராப்யம் என்னுமத்தையும், கர்மாந்தரபரித்யாகத்தையும், பகவத்விஷயத்தில் ருசி விச்வாஸங்களுடைய ப்ராதாந்யத்தையும், ''ப்ராப்யப்ராபகங்கள் இரண்டும் ஸர்வஸ்வாமி யான நாராயணனே'' என்றத்தையும், ஏவகாரத்தால் தேவதாந்தரராஹித்யத்தையும், ப்ரயோஜனாந்தரராஹித்யத்தையும், அநந்யப்ரயோஜனத்தையும், ''த்ரிபாத் விபூதி நாயகனான ஸர்வேச்வரனே தங்களுக்கு அபேக்ஷிதஸம் விதானம் பண்ணுவன்'' என்று நிர்ப்பரத்வாநு ஸந்தானத்தையும், ஸர்வஜனஸௌஹ்ருத்வத்தையும், இப்படி நிஷ்டாக்ரமங் களையும், ப்ரபத்திவாசகமான திருநாமத்தையும் சொல்லுகையால் அதிகாரிஸ்வரூபம் சொல்லிற்றாயிற்று.

''நாராயணனே நமக்கேபறைதருவான்'' என்கையாலே திருமந்த்ரத்தில் பதத்ர யத்திலும் ப்ரதிபாதிக்கிற ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்தங்கள் மூன்றும் சொல்லுகிறது. ஆகையாலே இப்பாட்டு திருமந்த்ரத்துக்கு ஸங்க்ரஹம் என்று சொல்லிற்றாயிற்று. இப் பாட்டில் பரத்வம்ஸூசிப்பிக்கிறது.

இரண்டாம்பாட்டில், நோன்புக்குப் பெண்கள் தாங்கள் செய்யக்கடவக்ருத்யத்தை நியமிக்கிற முகத்தாலே, இவ்விஷயத்தில் இழிவாருடைய விரக்தியையும் ஸம்பாவிதஸ்வபா வத்தையும் சொல்லுகிறது என்றொரு ஸ்வாபதேசம்.

இப்பாட்டில், இந்தப்ரபந்நாதிகாரிக்கு ஸம்பாவிதமான நிஷ்டாக்ரமங்களையும், ப்ரபத்திவாசகமான திருநாமவைபத்தையும் சொல்லுகிறது. எங்ஙனே என்னில்;-ஸ்ரீவை குண்ட நிகேதனனாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரன், ''தேயேசதம்இத்யநுக்ரமாத்'' என்று ''யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே அப்ராப்ய மநஸாஸஹ'' என்கிறபடியே, ஆச்ரிதர்கள்வந்து ஒருவிண் ணப்பம் செய்வதற்கு அங்கு அவஸரமில்லாமையாலே, ஒருபயணமெடுத்து, க்ஷீரஸாகரத் தில் திருவனந்தாழ்வான் மேலே ஜகத்ரக்ஷணசிந்தையாலே சாய்ந்தருளி, ''ஆச்ரிதர்க்கு ஆராலே யாருக்கு என்ன தீங்குவருகிறதோ'' என்று அந்தவுரைக்குச் செவிகொடுத்துக் கண் வளருகிறதாக நினைத்திருக்கையும், ஸகலசேதனோஜ்ஜீவனமான த்வயத்தைப் பெரிய பிராட்டியாருக்கு உபதேசம்பண்ணுகிற க்ஷீராப்தி நாதனுடைய திருவடிகளை வாயாலே ஸங்கீர்த்தனம் ஸதாபண்ணுகையும், ஆகையால் ப்ரபந்நனுக்கு த்வயாநுஸந்தானம் ஸதா பண்ணவேணுமென்று தாத்பர்யம். அந்த ரஸாநுபவம் பண்ணுகிறவரைக்கும், இதர விஷயங்களில் ''தவாம்ருதஸ் யந்திநிபாதபங்கஜே நிவேசிதாத்மாக தமந்யதிச்சதி'' என்கிற படியே போக்யமான மது சர்க்கரக்ஷீரததிக்ருதாதிகளிலும் நைரபேக்ஷ்யத்தையும், ''த்ரி விக்ரமத்வச்சரணாம்புஜத்வயம் மதீயமூர்த்தாநமலங்கரிஷ்யதி'' என்கிறபடியே அவன் திரு வடிகளை ஸர்வாலங்காரமாகப்பற்றுகையும், அதொழிய ஸ்ரக்சந்தன வஸ்த்ராத்யாபரணங்

களை நிஷேதித்தமையும், அவனுக்குச்சேஷமாயிருக்கிற ஸகலவஸ்துவிஷயங்களில் ஜாதிபேதத்தாலே அபோக்யமாயிருக்கச்செய்தேயும், பரமபோக்யத்வத்தாலே ஸ்வீகரிக்கையும், யதாசக்தி பாகவதர்க்கு நித்யததியாராதனம் பண்ணி பகவதநுபவம் பண்ணுவித்து ''ஒன்றும் செய்யப்பெற்றிலோம்'' என்றிருக்கையும், இப்படி அதிகாரி நிஷ்டாக்ரமம்சொல்லுகிறது, இரண்டாம்பாட்டில் வ்யூஹம் சொல்லுகிறது.

மூன்றும்பாட்டில்;-நோன்பிலே இழியவே தத்பலமான ஸம்ருத்திகளடைய உண்டாமென்கிறார்கள். இத்தால் பகவத்ஸமாச்ரயணபலயான கைங்கர்யமொழிய, வேறே ''ஆயுராசாஸ்தே'' என்கிறபடியே ஐஹிகபலங்களும் ஆநுஷங்கிக ஸித்தமாய்க்கொண்டு ஸித்திக்கும் என்கிறது.

நாலாம்பாட்டில்;-வர்ஷதேவதைதயைக்குறித்து வர்ஷிக்கும்படியை நியமிக்கிறார்கள். இத்தால் அநந்யப்ரயோஜனராய் பகவத் ஸமாச்ரயணம்பண்ணுமவர்க்கு, இந்த்ராதி தேவதைகளும் நியாம்யராவர்கள் என்று இவ்வதிகாரியினுடைய உத்கர்ஷம் சொல்லுகிறது. ''ஸர்வேஸ்மைதேவா பலிமாவஹந்தி'' என்னக்கடவதிறே.

அஞ்சாம்பாட்டில்; - ''ச்ரேயாம்ஸிபஹு-விக்நாநி'' என்கிறபடியே நோன்புக்கு விக்நங்கள் ஸம்பவியாதோவென்னில்; மனோவாக்காயங்களாலே க்ருஷ்ணனையே அநுஸந்திக்க அவைபோம் என்கிறார்கள். இத்தால், பகவத்குணானுபவம் பண்ணுமவனுக்கு ''உத்தரபூர்வாகயோரச்லேஷவிநாசௌ'' என்கிறபடியே பகவதநுபவ மாஹாத்ம்யத்தாலே ஸகலதுரிதங்களும் போமென்கிறது.

ஆக, இவ்வைந்துபாட்டாலும், ''நாராயணனே'' என்றும், பாற்கடலுள் பையத்துயின்ற பரமன்'' என்றும் ''ஓங்கி உலகளந்த உத்தமன்'' என்றும், ''மாயனை மன்னுவடமதுரைமைந்தனை'' என்றும் சொல்லுகையாலே, க்ருஷ்ணனுடைய அடிப்பாடு சொல்லிற்றாயிற்று. இதுக்குமேல் பத்துப்பாட்டும் முற்பட்டவர்கள் பிற்பட்டவர்களை எழுப்பிச்செல்லுகிறது. இத்தால் பகவத்விஷயம் அபரிச்சிந்நமாய் தனி அநுபவிக்க ஒண்ணாமையாலே, பெருக்காற்றிலே இழிவார் துணைகொண்டு இழியுமாபோலேயும், ''ஏகஸ்வாது நபுஞ்ஜீத'' என்று தனி அநுபவிக்கமாட்டாத சாபலத்தாலும், பகவதநுபவம் பண்ணுவார்க்கு ''தொண்டீர் எல்லீரும் வாரீர்'' என்கிறபடியே துணைதேட்டமாயிருக்கும் என்னும் இவ்வர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது.

இதில் முதற்பாட்டில்;-க்ருஷ்ணநுபவத்தில் புதியளாயிருப்பாளொருத்தியை எழுப்புகிறார்கள். இத்தால், பகவதேகபோக்யரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அநந்யப்ரயோஜனராய் இவ்விஷயத்தில் தேசிகரன்றிக்கேயிருப்பாரை அவர்கள் பக்கல் பரிவாலே தேசிகராக்குகை தங்களுக்கு க்ருதயம் என்றிருக்கை-ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வம் என்கிற ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லிற்று.

இரண்டாம் பாட்டில்;-க்ருஷ்ணநுபவத்தை தேசிகையாய், இவ்வநுபவத்தை ஸ்மரித்துக் கிடக்கிறாளொருத்தியை எழுப்புகிறார்கள். இத்தால், பகவத்விஷயத்தில் ஜ்ஞாதமான வர்த்தம் ஒருவனுக்கு விஸ்ம்ருதமானால், தங்கள் பரிவாலே ''போதயந்த:பரஸ்பரம்'' என்கிறபடியே அறிவிக்கை ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு ஸ்வரூபம் என்கிறது.

மூன்றும் பாட்டில் :-க்ருஷ்ணனாலே கொண்டாடப்படும் ஏற்றமுடையவளை எழுப்புகிறார்கள். இத்தால், பகவதநுபவத்தில் ப்ரத்யாஸந்நராயிருப்பாரிடத்தில் ஸாபேக்ஷராயிருக்கையும், அவர்களை முன்னிட்டு ஈச்வரனைக்கிட்டுகையும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஸ்வரூபமென்கிறது.

நாலாம்பாட்டில்; - க்ருஷ்ணன்வந்தபோதுவருகிறுன்'' என்று நிர்ப்பரையாய்க் கொண்டு கிடக்குமவளை எழுப்புகிறுர்கள். இத்தால், ''தத்தஸ்யஸத்ருஸம்பவேத்'' என்று பூர்வார்த்தநிஷ்டராயிருப்பாரை, பகவத்ப்ரேமாதிசயத்தாலே ததேகபோகராயிருக்குமவர்கள் போகார்த்தமாகப்ரேரிக்கை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஸ்வரூபம் என்கிறவர்த்தம் சொல்லுகிறது.

அஞ்சாம் பாட்டில்; பெண்களெல்லாம் ''க்ருஷ்ணன்'' என்றுல் படும்பாட்டை அவன் தான் ''தண்ணீர், தண்ணீர்'' என்னும்படியாய் இருப்பாளொருத்தியை எழுப்புகிறுர்கள். இத்தால், ''ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவமேமதம்'' ''அஹம்ஸசமமப்ரிய'' என்றும், அவன் பக்ஷத்திலிருப்பார்திறத்திலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் நித்யஸாபேக்ஷராயிருக்கைஸ்வரூபமென்னும் இவ்வர்த்தம் சொல்லுகிறது.

ஆறும் பாட்டில்; அபிஜாதையாயிருப்பாளொருத்தியை எழுப்புகிறுர்கள். இத்தால், பகவத்ஸம்பந்தம் விச்சேதியாதே போந்த ஆசார்யஸந்தானப்ரஸூதர் நமக்கு உத்தேச்யர் என்றும், அவர்களடியாக பகவத்ஸமாச்ரயணம் பண்ணுகையும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஸ்வபாவம் என்கிறது.

ஏழாம்பாட்டில்; - இளையபெருமாளைப்போலே க்ருஷ்ணனைப் பிரியாதேயிருப்பாஞெருத்தன் தங்கையை எழுப்புகிறுர்கள். இத்தால் பகவத்விச்லேஷம் அஸஹ்யமாம்படி அவகாஹித்தவர் தாங்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு உத்தேச்யராமளவின்றிக்கே, தத்ஸம்பந்த ஸம்பந்திகளும் உத்தேச்யரென்றிருக்கை ஸ்வரூபமென்கிறது.

எட்டாம் பாட்டில்; - ''நம் கண்ணழகு உண்டாகில்தானே வருகிறுன் என்று அவயவசோபையை மதித்துக் கிடக்கிறுளொருத்தியை எழுப்புகிறுர்கள். இத்தால், பகவதநுபவபரிகரமான ஜ்ஞாநவைராக்ய பக்திகளால் பூர்ணராயிருக்குமவர் திறத்திலும், ததர்த்தமாக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஸாபேக்ஷராயிருக்கை ஸ்வரூபமென்கிறது.

ஒன்பதாம் பாட்டில்; - ''எல்லார்க்கும்தானே நிர்வாஹகையாய், எல்லாரையும் தானே எழுப்பக்கடவளாகச் சொல்லி விஸ்மரித்துச்கிடக்கிறுளொருத்தியை எழுப்புகிறுர்கள். இத்தால், பகவத்விஷயத்தில் மூட்டுகையாலே அதிகரித்த நிர்வாஹகர் முன்னாக பசுவதநுபவம் பண்ணுகை ஸவரூபமென்கிறது.

பத்தாம் பாட்டில்; - எல்லாருடைய திரட்சியும் காணவேண்டியிருப்பாளொருத்தியை எழுப்புகிறுர்கள். இத்தால், ஸ்ரீவைஷ்ண ஸமாஜ தர்சனம் அபிமதமாயிருக்குவர்களைக் கண்டால், அந்தஸமூஹமாக அவர்களை உகக்கை ஸ்வரூபமென்கிறது.

ஆக, இப்பதினைந்து பாட்டாலும், எழுப்பப்பட்டவர்களெல்லாரும் கூடவந்து, மேல் பதினுரும் பாட்டில் ஸ்ரீநந்தகோபர் திருமாளிகையிலே சென்று கோயில் காப்பானையும் திருவாசற்காப்பானையும் எழுப்புகிறுர்கள்.

பதினேழாம் பாட்டில்; - இவர்கள், திருக்காப்பு நீக்கி உள்ளேபுகவிட, ஸ்ரீநந்தகோபர் தொடக்கமான உள்ளுள்ளாரையடைய எழுப்புகிறுர்கள். இவ்விரண்டு பாட்டிலும், பகவத்விஷயத்தைக் கிட்டுவார் தத்ப்ரத்யாஸந்நரைப் புருஷகாரபாகக்கொண்டு புகுருகைஸ்வரூபமென்கிறது.

பதினெட்டாம் பாட்டில்; - இப்படி எழுப்பினவிடத்திலும் எழுந்திராமையாலே, தங்களுக்குப் புருஷகாரமாக நப்பின்னையை எழுப்புகிறார்கள். இத்தால் பகவத்விஷயீகாரம் பிராட்டி புருஷகாரஸாபேக்ஷமென்கிறது.

பத்தொன்பதாம் பாட்டில்; - இவள் திறக்கப்புக, ''நம்முடையார்க்கு இவள் முற்பட்டாளாகவொண்ணாது'' என்று இவளைத் திறக்கவொட்டாதே கட்டிக்கொண்டு கிடக்கிற க்ருஷ்ணனை எழுப்பி, மறுமாற்றம் கொள்ளாமையாலே மீளவும் அவனையுணர்த்துகைக்காக அவனையெழுப்புகிறார்கள். இத்தால், பிராட்டியைப் புருஷகாரமாக வரித்தால் அவனும் இவளும் இசலி இசலிப்பரியும் பரிவைச் சொல்லுகிறது.

இருபதாம் பாட்டில்; - ''அவனுக்கும் எங்களுக்கும் அடியான நீ எங்களை நீராட்டுவீ'' என்று க்ருஷ்ணனையும் நப்பின்னைப் பிராட்டியையுங்கூட எழுப்புகிறார்கள். இத்தால், அடிமை செய்யுமிடத்தில் இருவரும் சேர்ந்த சேர்த்தியிலே அடிமை செய்வதே முறை என்கிறது.

இருபத்தோராம் பாட்டில், நப்பின்னைப்பிராட்டியும், ''நானும் உங்களிலே ஒருத்தியன்றோ? நாமெல்லாருங்கூட க்ருஷ்ணனை அர்த்திக்கவாருங்கோள்'' என்ன; அவன் குணங்களிலே தோற்றார்தோற்றபடி சொல்லி எழுப்புகிறார்கள். இத்தால், ப்ரபுத்தனாய் தங்கள் காரியம் செய்கைக்கு, ''ஏத்தவேழுலகம் கொண்ட'' என்கிறபடியே, ஆச்ரிதரானவர்களுக்கு நிர்மமராய்க்கொண்டு அவன் குணகீர்த்தனம் பண்ணுகை கர்த்தவ்யம் என்கிறது.

இருபத்திரண்டாம் பாட்டில்; - கீழ்ப்பாட்டிலே தங்கள் அபிமான சூந்யதையைச் சொல்லி, இப்பாட்டில் அநந்யார்ஹ சேஷத்வம் சொல்லுகிறது. இத்தால், அவனுடைய விசேஷகடாக்ஷத்துக்குத் தங்கள் அநந்யார்ஹசேஷத்வம் அநுஸந்தேயமென்கிறது.

இருபத்துமூன்றாம் பாட்டில்; - ''உபஸ்தேயைருபஸ்தித;'' என்று ''ஸ்ரீதண்டகாரண்யத்தில் ரிஷிகளுடைய துக்க நிவ்ருத்திக்கு நாம் முற்பாடராகப் பெற்றிலோம்'' என்று வெறுத்தாப்போலே, இவர்கள் ''நோவுபடப்பார்த்திருந்தோமா காதே'' என்று இன்னாதாய் அவர்களை அழைத்து ''செய்ய வேண்டுவதென்?'' என்ன; இங்ஙனே சொல்ல ஒண்ணாது; பேரோலக்கமாக இருந்துகேட்டருளவேணும்'' என்கிறார்கள். இத்தால். ''கர்மபரதந்த்ரராயிருந்துள்ள ப்ரயோஜனாந்தரபரரைக் காட்டிலும், அநந்யப்ரயோஜனராய் ஸாதனாந்தர நிஷ்டராயிருக்குமவர்களிற் காட்டிலும், ஸித்தஸாதனம் டண்ணினார்க்கு தந்தாம் கையில் கைம்முதல் இல்லாமையாலே ஈச்வரனேப்ரபுத்தனாய்க் கொண்டு அபேக்ஷிதஸம்விதானம் பண்ணவேணும்'' என்று இவ்வதிகாரத்தில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகிறது.

இருபத்துநாலாம் பாட்டில்; - ''அப்படியே செய்கிறோம்'' என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணினபடியைக்கண்டு, தாங்கள் வந்தகாரியத்தை மறந்து, தற்காலீகமான அழகிலே ஈடுபட்டு மங்களாசாசனம் பண்ணுகிறார்கள். இத்தால், அர்த்திகளாய்ச் சென்றால் தந்தாமுடையபுருஷார்த்தத்தை விஸ்மரித்து மங்களாசாசனம் பண்ணவேண்டும்படியான விஷயவைலக்ஷண்யம் சொல்லுகிறது.

இருபத்தஞ்சாம் பாட்டில்; - ஏதேனும் இப்ரவ்ருத்திக் கொருப்ரதிபந்தகமுண்டேயாகிலும், நீயே போக்கி எங்கள் துக்கமெல்லாம்கெட விஷயீகரிக்கவேணும் என்கிறார்கள். இத்தால், ஸ்வரூபலாபம் அத்தலைக்கே கூறானவோபாதி, துக்கநிவ்ருத்தியும் அத்தலைக்கே பரம் என்னும் இவ்வர்த்தம் சொல்லுகிறது.

இருபத்தாறும் பாட்டில்; - ''மற்றபேக்ஷிதமென்? என்ன, நோன்புக்கு வேண்டும் உபகரணங்களைத்தர வேணுமென்கிறார்கள். இத்தால், துக்கநிவ்ருத்தியோபாதி, போகோபகரண ஸித்தியும் அவனாலே என்கிறது.

இருபத்தேழாம் பாட்டில்; - நோற்றால் பெறக்கடவபேறு சொல்லுகிறது. இத்தால், ''ப்ரஹ்மாலங்காரேணாலங்குர்வந்தி'' என்று அலங்காராதிகளும் பகவத்ப்ரஸாதாயத்தமென்கிறது.

இருபத்தெட்டாம் பாட்டில்; - ''நாட்டாரிசைகைக்காக 'நோன்பு' என்று ஒரு வ்யாஜத்தையிட்டுப் புகுந்தோமித்தனை எங்களுக்கு உத்தேச்யம் அதுவன்று, உன்திருவடிகளில் கைங்கர்யம்'' என்று தங்களுக்கு உத்தேச்யமான புருஷார்த்த ஸித்திக்கு தங்களாகிஞ்சந்யத்தையும் ப்ராப்தியையும் முன்னிட்டு, ''அவனே உபாயமாகவேணும்'' என்று அபேக்ஷித்து க்ஷாமணம் பண்ணிக்கொண்டு ப்ராப்யப்ரார்த்தனம் பண்ணித்தலைக்கட்டுகிறது. இதுக்குக்கீழடங்க ஓரதிகாரிக்கு ஸம்பவிக்கும் ஸ்வபாவங்களைச் சொல்லிற்றுயிற்று. இப்பாட்டில் அதிகாரி ஸ்வரூபமான உபாய ஸ்வீகாரத்தை ஸப்ரகாரமாகச் சொல்லுகிறது.

இருபத்தொன்பதாம் பாட்டில்; - ''தங்களுக்கு உத்தேச்யமானது கைங்கர்யம்'' என்று ப்ரபந்ததாத்பர்யம் சொல்லி முடிக்கிறார்கள். இத்தால், ஸ்வீக்ருதோபாயத்துக்கு பலமான புருஷார்த்தஸ்வரூபம் சொல்லுகிறது.

முப்பதாம் பாட்டில்; - இப்ரபந்தம் கற்றார், நாய்ச்சியாராலும் ஈச்வரனாலும் ஸர்வகாலமுண்டான விசேஷகடாக்ஷத்தைப் பெற்று நித்யஸுகிகளாகப்பெறுவர். இத்தால், ''உக்தமான அநுஷ்டான மில்லாதார்க்கும் அவர்களுடைய பாசுரமே அவர்கள் பெற்ற பேற்றைத்தரும்'' என்று இப்பாசுரத்தில் ஏற்றத்தைச் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது.

ஆக திருப்பாவையால் சொல்லிற்றாயிற்று வேதார்த்தம். அதாவது; அவதாரமே ஸர்வஸமாச்ரயணீயமென்றும், அவதீர்ணனானவனுடைய வடிவழகே ருசிஜநகமென்றும், ருசியுடையார் ப்ராப்யத்வரையாலே அவனை மேல்விழுந்த பேக்ஷிக்கை ப்ராப்தம் என்றும், இவ்விஷயத்தில் இழிவார்க்கு ருசியுடையாரடங்க உத்தேச்யரென்றும், ப்ராப்யமாகிறது - அநுபவஜநிதப்ரீதிகாரிதமாய் யாவதாத்மபாவியானகைங்கர்யம் என்றும், தத்ஸதனமும் அவன் திருவருளே என்றும் சொல்லிற்றாயிற்று.

வானமாமலை ஜீயர் அருளிச்செய்த திருப்பாவை ஸ்வாபதேசம் முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

